

Buna tuturor !

Sunt Doina ,am 61 de ani si la sfarsitul lui'88 am emigrat cu toata familia (parinti, frate , sot, doi copii) in Israel.

In 2000 am donat sange si dupa 2 saptamani am fost anuntata de catre Ministerul Sanatatii ca s-au descoperit anticorpi care anunta fie ca am venit in contact cu cineva avand hepatitaC, fie ca eu insusi o am. Cu recomandarea sa merg la policlinica sa repet analiza.

Asa am inceput distractia. Da, aveam acei anticorpi (nu, niciunul din barbatii mei - sotul si cei doi feciori -nu aveau) Isterie ? Spaima ? Nici macar nu mai stiu prea bine ce a fost...mai ales ca doctorita de familie la care m-am dus tot urland, a fost foarte calma (la vremea respectiva cred ca nici in Israel nu era prea mare constientizarea existentei bolii, si medicii nu erau deosebit de informati.) mi-a spus ca ...se poate trai pana la 120 de ani (urarea de viata lunga, la evrei) cu boala, si...muri de cu totul altceva. Si de facut ? Pai nu e nimic de facut, doar sa fac o data pe an analize de sange care sa verifice si transaminazele (care in ebraica se cheama "valorile de functionare ale ficatului ") si gata ! Primele informatii mai amanuntite mi le-am luat din (tineti-va bine !) o revista americana pentru femei, pe care o cumparam regulat la vremea aceea, unde am dat de un articol despre o cantareata country care s-a pomenit si ea infestata.

O vreme am facut respectiva analiza anuala, dar cum totul a fost in ordine, nu m-am mai omorat cu ea. Si cum ma si simteam bine (de cand ma stiu am fost un om sanatos) , am lasat-o mai moale (cand nu te doare nimic, nu te duci la doctor, nu ?)

In 2006, cand deja lucram in alt loc, de data asta in meseria mea (chimia) , am avut o problema cu spatele, care 2 zile m-a obligat sa umblu in 4 labe; cand am fost in stare sa ma ridic am dat fuga la policlinica sa-mi iau trimitere la ortoped. Cu care ocazie , de bucurie ca m-a prins din nou la ea in cabinet, doctorita m-a trimis din nou la analize, care au iesit dezastruoase - GGT-ul era mult mai mare decat maximumul admis atunci ! (desi eu tot bine ma simteam !)

De aici incolo, restul e istorie.

Am fost luata in evidenta unui asa numit "Cabinet al ficatului " la un spital din Haifa, condus, spre norocul meu , de unul din cei mai mari specialisti in domeniu din tara, cu merite recunoscute si international. Dupa alta tura de analize, in 22 iunie 1006 am inceput tratamentul. Cel clasic, cu Interferon si Ribavirina. Cu doza maxima , fiindca la ora respectiva cantaream 68kg la 1.54m. Viremia nu mi se facuse cantitativ, biopsie nu facusem, pe scurt... Nu-mi pot imagina la ce s-a gandit profesorul Zuckerman, cum va reusi sa aprecieze daca raspund, si asa cum trebuie, tratamentului. El m-a linistit spunandu-mi ca daca dupa 24 de saptamani de "bombardament " se mai poate detecta virusul, oprim totul, ca nu-mi ajuta.

Am terminat primul tratament cu 50kg (nu mai mancarn aproape de loc, as fi putut trai doar cu apa) , jumătate cheala, cu tot corpul plin de rani de la scarpinaturi, cu o nevoie de somn de as fi putut dormi 25 de ore din 24, cu hemoglobina 9,9- dupa ce incepusem de la 16.**Si, fara virus !**

N-am avut rabdare sa astept 6 luni, la 3 luni dupa final, din initiativa proprie, m-am dus sa-mi fac analizele de sange (fara viremie, care , atunci, lua aproape o luna) Rezultatul a fost un dezastru ! Totul era dat peste cap ! (la partea de biochimie ma refer , nu la tabloul sangvin, care era bun) Am inteles peste alte 3 luni ce insemna asta - viremia mea era deun milion si nu mai stiu cate sute de mii...

A urmat o perioada de cativa ani cu controale anuale si promisiunea ca atunci cand va apare ceva nou, se va tine cont si de mine.

Am facut intre timp si o analiza genetica, din care a reiesit clar ca, la tipul meu de virus (1b) si la genotipul personal, "cad " intr-adevar intre cei care au sanse sa se vindece (sau nu) 50%.

Ca sa scurtam, o poveste lunga, in iunie 2012 profesorul Zuckermann m-a anuntat ca pornim un nou tratament, cu tripla terapie. La vechile mele cunostinte (interferonul si riba) se adauga si Telaprevirul (comercializat aici ca Incivo) , pe primele 12 saptamani de tratament, cu promisiunea ca daca dupa 4 saptamani virusul va fi disparut, nu voi face 48 de saptamani, ci doar 24. (A, am uitat sa va spun ca facusem, din 2007 pana in 2012, de 2 ori "Fibroscan " - prima data imi iesise fibrozare F2, a doua oara, F3. Nici pana in sfanta zi de azi , de fapt, nu stiu daca F3-ul ala era chiar real, fiindca si primul tratament, si al doilea, a fost in cadrul unui studiu al lui "Roche " , si, conditia sa fii inclus in tratamentul cu "Incivo " era sa ai cel putin F3. In particular profesorul imi povestise ca sunt 6 paragrafe, pentru stabilirea gradului de fibrozare, si , daca la 3 din ele ma incadrez, ma poate "pune " la F3, deci intru in studiu. Ceea ce inseamna , in afara de o noua sansa, si gratuitate totala pentru medicamente, altfel foarte scumpe.)

Plina de avant si energie , m-am aruncat cu capul inainte, zicand ca, daca am trecut de un tratament, greu, si care m-a daramat destul de bine, dar mi-am revenit, voi trece si de al doilea. Ca doar acum, barem, stiam la ce ma pot astepta !

Ce sa spun...

Profesorul se mutase , cand eu terminasem primul tratament, la spitalul "Carmel " si conducea acum un intreg colectiv de medici (prima data el era cel care ne primea la controlul de 2 luni, avea doar o asistenta) , care erau cei care, de fapt, se ocupau de noi. Asa ca pana sa te dumiresti si sa stabilesti niste relatii , sa le zicem, mai amicale, cu unul dintre ei, la care erai apoi tot timpul programat, initial, nu stiai pe cine intalnesti cand mergi la control. Medicul care m-a primit primul, la inceput de tratament, era, dupa gustul meu, usor grabit si ...fuserea, era cam zeflemist si nu parea ca se ocupa de tine cu prea multa seriozitate. Asa se face ca primele indicatii despre cum va trebui sa iau pastilele de Incivo, au fost relativ sumare si nu extraordinar de precise. Eu sunt o fire de loc docila si foarte iscoditoare, asa ca am "arat " Internetul de la un capat la altul (in engleza, franceza, ebraica si romana) cautand cat mai multe informatii. Un amanunt esential, insa, imi scapase - faptul ca pastilele astea trebuiau luate cu maxima exactitate, odata la 8 ore. Mai ales ca la vizita de inceput, medicul nu accentuase asta de loc, si nu gasise nici brosură indrumator in ebraica (aveau provizii foarte mari in rusa, fiindca s-a dovedit ca majoritatea covarsitoare a celor atinsi de hep C , in Israel, eram cei proveniti din fosta Europa comunista, iar fata de cele cateva mii venite in acele perioade din Romania, milionul de imigranti veniti din fosta URSS, era ceva covarsitor...) Nu vreau sa povestesc despre cum m-am certat cu doctorul, care sustinea sus si tare ca ba da, el accentuase asta - destul ca am devenit foarte disciplinata si exacta, dupa primele 4 saptamani. Incivo asta trebuie luat nu doar la ore foarte precise- nu cred ca are rost sa va impui capul cu notiuni stiintifice despre cum in fluxul sangvin trebuie sa se gaseasca tot timpul cantitati anumite de medicament, ca el sa fie eficace - dar si impreuna cu 20 g de grasime (branza , frisca, unt, smantana, creme de prajituri grase , si ce-o mai fi ! Chiar si o lingura de ulei - de masline , de preferinta) Asta a fost una din cele mai mari probleme de care m-am lovit. Degeaba eram proaspăt întors din vizitadin Romania , cu mari provizii de carnati de casa si slanina - ardeleni, de ! - porcariile astea nu le puteam suporta. Probabil din cauza afumatului. Despre prajituri cu creme si frisca, nici vorba, fiindca, exacta ca in primul tratament, la 2 saptamani dupa ce am inceput sa iau medicamentele, gustul de dulce a fost inlocuit cu o amarala de parca as fi mancat fiere. Mi-am gasit refugiul in

smantana grasa (cam ...40% grasime) si unt . Inclusiv uleiul de masline imi era foarte ...iute , asa ca l-am abandonat si pe ala. Am mancat cantitati industriale de unt cu paine (nu paine cu unt) , smantana grasa cu supa (un polonic de supa, ciorba, si 3-4 linguri pline cu faimoasa smantana) si multe conserve de ton in ulei, de pe care nu scurgeam uleiul , ca de obicei, si storceam in ele 2 lamai, ca sa nu ma ia scarba . Noroc ca dupa cam 4 saptamani mi-a disparut senzatia de greata care se instalase initial, chiar si daca mancam paine goala. Mai putin noroc ca tot dupa 4 sptamani , mai aveam inca ramasite de virus (136 de copii, a iesit la analiza) - ca daca as fi fost negativa, durata tratamentului s-ar fi redus la 24 de saptamani, de la 48.

Cea mai mare schimbare produsa in perioada tratamentului cu 3 medicamente (primele 12 saptamani din cele 48) a fost o scadere drastica a hemoglobinei ; incepusem de la 15.8 si la finalul a 11 saptamani aveam 8.8 Am simtit asta prin faptul ca eram total lipsita de putere si vitalitate - am reusit sa bag spaima intr-o groaza de vanzatoare si casierite la diverse pravalii, fiindca , daca aveam de asteptat la rand dupa numai 2 persoane, ma lasam pe vine, neputand sa stau in picioare. Dimineata, cand asteptam masina care ma duce la servicii, era musai sa ma asez - 3-4-5 minute de asteptare in picioare, erau absolut imposibile (drumul pana la statie e pe coborarea unei pante , si dureaza 3-5 minute, in mod normal - acum trebuia sa ies din casa cu 10 minute mai repede, ca altfel n-as fi ajuns) Ca remedii si ajutoare mi s-a redus portia de ribavirina (am avut o perioada cand luam 3 pastile pe zi, si incepusem cu 5) si am primit timp de 6 saptamani, injectii de eritropoetina (una pe saptamana) care avea rolul sa stimuleze maduva osoasa a coloanei vertebrale sa produca hemoglobina)

M-am straduit sa-mi continui viata in mod obisnuit, asa ca am continuat sa merg la servicii. Lucrez ca laboranta intr-o fabrica de medicamente, si se intampla sa am foarte mult de umblat, fiindca ma ocup de analizele de apa distilata produse in 2 instalatii, aflate la cele 2 capete ale fabricii, si uneori am de facut de multe ori traseul intre ele. Asa ca atunci cand simteam ca nu mai pot, imi luam concediu medical. Trebuie sa stiti ca in ambele tratamente anuntat de la inceput la conducere ca va urma o perioada cu absente - asa ca nu am avut absolut de loc probleme din partea asta. Nu facusem de loc un secret din faptul ca am hepatita C cronica, si n-am avut de suferit nici din partea colegilor de laborator sau din productie- mai ales ca, deja in 2012, cand incepusem al doilea tratament, lumea stia deja destul de multe despre existenta bolii (la fabrica noastra lucreaza multi emigranti " noi " , de dupa 1990, in special din fosta Uniune Sovietica) In primul tratament am avut o stare de somn perpetuu, nu de putine ori imi inlocuisem pauza de masa cu o jumătate de ora de somn in vestiar - a doua oara a trebuit sa-mi gestionez orele de dormit cu multa grija, fiindca nu reuseam sa adorm. Prima data aveam accese de ...violenta, verbala, evident, si de sentimente de furie, difuze, fara o tinta precisa (cand ma trezeam dimineata simtind ca-mi vine sa-i dau in cap primei persoane care imi iese in cale, ma duceam si-mi luam concediu medical), a doua oara am devenit de-a dreptul sociofoba - as fi stat tot timpul in fata calculatorului fara sa simt nevoia sa vad pe cineva, si cu dorinta ca nimeni sa nu ma intrebe nimic, nici macar cei din familie - doar sa ma lase in pace, sa ma ignore ! Nu aveam de fel nevoie sa vad oameni) Cam dupa 8 saptamani de terapie tripla, intr-o dupa-masa eram asezata in fata calculatorului, ca de obicei, si aproape am inceput sa plang - simteam, efectiv, ca ...ma duc. Nu ma durea nimic, nu se inrautatisa nimic in situatia mea, cel putin nu ceva ce sa pot arata si sa zic " din cauza asta ", dar senzatia era ca mor...Pe vremea aia inca mai exista forum-ul nostru, si cred ca am scris ceva, la care Marius m-a tras de maneca - si mi-am amintit de zicerea despre bobul de mustar din Biblie - si am inteles ca , de fapt, asta imi lipsea, imi pierdusem din credinta ca Cel de Sus e cu noi, ne vede si ne sprijina tot timpul, atunci cand e Voia Sa. M-am rugat si mi-am cerut iertare si abia atunci a fost momentul cand m-am abandonat TOTAL in mainile Sale. Credeti-ma, sau nu, a fost momentul de cotitura in tratamentul meu. Eu aveam datoria mea de indeplinit - sa fac ce-mi spun doctorii, sa-mi fac

analizele si sa iau seama la fiecare schimbare care ar putea semnifica ceva in mersul tratamentului. De celelalte se va ocupa El. Eu doar trebuia sa am incredere ca ceea ce e scris sa fie, va fi. Am acceptat de atunci ideea ca orice rezultat voi avea in final, este cel de care am eu nevoie- fie ca imi place sau nu, fie ca inteleg , sau nu. Suntem doar oameni si hotararile de Sus nu suntem intotdeauna capabili sa le intelegem - dar daca ne tinem cu adevarat credinciosi, trebuie sa le acceptam. Si, din nou, credeti-ma sau nu, de acolo incolo am traversat timpul care imi mai ramasese cu foarte multa seninatate. Mi-a fost mult mai usor decat prima data (desi eram intr-o situatie mult mai grea) , iar timpul ramas a trecut foarte usor. Prima data zilele se taraiau, nu voiau sa treaca, abia asteptam sa ajung la capat (e vorba, totusi, de aproape un an !) - acum nici nu mi-am dat seama cum am ajuns acolo. Nu ca dintr-odata m-as fi simtit foarte bine (de cateva ori pana si doctorita s-a speriat cand a vazut ce palida eram) , nu ca mi-as fi regasit pofta de viata si mancare (ceva deosebit de frustrant a fost disparitia sau alterarea senzatiei de gust - probabil din cauza Telaprevir-ului - si faptul ca luam putina ribavirina, mi-a ingaduit sa simt - asa cum nu simtisem prima data - senzatia de foame. Luni in sir am trait cu ...masline si tot felul de prostii din care nu mananc de obicei, tot felul de "chipsuri " si alte chestii din alea, ca tot restul avea gust de burete, de nimic) dar , efectiv, parca o mana m-a purtat in tot timpul asta pe undeva, pe sus, si m-a depus in liniste si siguranta inapoi pe pamant, atunci cand a fost finalul. Am mai luat ceva concedii medicale, am fost in stare si sa calatoresc cu sotul meu la Eilat, la celalalt capat al tarii , la Marea Rosie, une fabrica lor le-a organizat 5 zile de recreere - evident ca nu am facut plaja, ci am umblat prin muntii Eilatului, am vizitat si rezervatia de la Timna, unde s-a extras in antichitate, cupru, si am fost in stare sa ma tin pe picioare ca sa strabat cate putin din trasee.

Un mare noroc a fost faptul ca aproape nu am avut reactii adverse cutanate, la Telaprevir. E foarte adevarat ca am suferit de mancarimi intense in zona anala - ca doar pe acolo se elimina tot ! -in asa hal ca ma trezeam noapte din somn, am schimbat in prostie supozitoare si creme calmante - dar eruptii pe restul corpului nu am avut aproape de loc. In tratamentul clasic, pielea mi se uscasa si ma manca , ma mancau urechile si capul si ochii, de imi venea sa ma catar pe pereti, si aproape nu era nimic care sa ma calmeze pe mai mult timp, iar asta imi dadea si o stare de nervi de nedescris- acum aproape nu am mai folosit cremele calmante cu care ma inarmasem (unele din ele le producem la noi la fabrica - cea cu galbenele, de exemplu, sau cu aloe) la inceputul drumului. Nici macar parul nu mi-a mai cazut asa ca prima data- presupun ca la mine efectele adverse pe care le-am suptat cel mai greu au venit de la ribavirina, de care, a doua oara, am avut parte mult mai putin. Inteferonul a fost "bland " cu mine (in afara faptului ca a grabit si ajutat declansarea unei osteoartroze care ma supara si azi, dar care, presupun, tot ar fi venit, cu inaintarea in varsta, caci si la mama mea aparuse pe cand avea vreo 60 si...de ani) , nu mi-a dat stari de gripa, nu dureri de cap, nu dureri de ochi - nimic ! Prima data, vineri, dupa injectia de joi seara (la noi vineri si sambata nu se lucreaza, duminica e prima zi lucratoare a saptamanii) umblam ca printr-un nor de vata , eram usor zombi, dara doua oara nici asta n-a mai fost.

La finalul taratamentului am regasit viremia 0 pe care o avusesem si la finalul celor 12 saptamani cuTelaprevir (a propos, ma plansesem odata , doctoritei, ca nu-mi pare ca prea am fenomene secundare asa ca mi-i teama ca tratamentul nu prea are efect , iar ea mi-a spus ca am UN efect secundar deosebit de important si sever, dar care aduce vesti bune - anemia foarte marita) si care a ramas asa si dupa 6 luni de la terminare si, Slava Domnului, si la un an.

La vara , pe 10 iulie, ma duc din nou la control - la doi ani dupa terminarea tratamentului (si voi continua sa merg o data pe an, asa se procedeaza aici)

In concluzie, ce sa va spun, nu a fost usor, dar, in mod ciudat, mai mult *stiu* decat *simt* (si , de la a 9-a saptamana detratament , asa am simtit si atunci) asta, si sunt profund convinsa ca, in

afara de medicamente si medici, cu tot respectul, cea care m-a vindecat a fost Voia lui Dumnezeu. Dar uite ca , daca El vrea si ingaduie, se intampla si asta !

Va doresc tuturor celor care sunteti la inceput de drum , sau asteptati inca, aprobarile, sa reusiti sa treceti cu bine prin incercare. Aveti incredere in grija de Sus, aveti incredere in voi. HepatitaC se poate vindeca !